

LAURA
HILLENBRAND

DE NEÎNVINS

O poveste despre supraviețuire

ADAPTATĂ PENTRU ADOLESCENȚI

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS

—2018—

Introducere

În orice parte s-ar fi uitat, în jurul lui, zărea numai și numai apă. Era 22 iunie 1943. Undeva, pe întinderea nesfârșită a Oceanului Pacific, ofițerul bombardier american și atletul olimpic Louis Zamperini stătea întins pe o ambarcațiune micuță care plutea în derivă. Prăvălit lângă el era un alt membru al echipajului său. Pe o altă ambarcațiune, legată de a lui, zăcea pilotul avionului, cu fruntea tăiată în zigzag de o rană adâncă. Trupurile lor, arse de soare și pătate cu vopseaua galbenă a bărcilor, ajunseseră ca niște schelete. Rechini se mișcau leneș de jur-împrejurul lor, frecându-și spinările de ambarcațiuni. Așteptând.

Era în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar în Oceanul Pacific, Statele Unite ale Americii și Japonia erau încleștate într-o bătălie sângeroasă. Zamperini și echipajul lui porniseră în căutarea unui avion de vânătoare dispărut în misiune când bombardierul lor se prăbușise în ocean.

Pluteau pe apă de 27 de zile și parcurseseră cel puțin 1 600 km. Bărcile lor gonflabile începeau să se transforme într-un soi de jeleu. Trupurile oamenilor erau pline de rănilor provocate de apa sărată, iar buzele le erau atât de umflate, încât li se lipeau de nări și de bărbie. Își petreceau zilele cu ochii pironiți pe cer, cântând „White Christmas”. Erau singuri-singurei pe o pustietate de mai bine de 165 250 000 km² de ocean.

Cu numai o lună în urmă, Louis Zamperini, în vârstă de 26 de ani, fusese unul dintre cei mai mari atleți specializați în

alergări ai lumii. Acum cântărea mai puțin de 50 kg și picioarele lui celebre nu-l puteau ajuta nici să se ridice măcar. Aproape toată lumea, în afară de familia lui, îl considera mort. Aproape cu toții renunțaseră să-l mai caute. În cea de-a douăzeci și șaptea zi de când se prăbușiseră, cei trei bărbați au auzit un huruit îndepărtat. Ochii lor au zărit o mică strălucire pe cer: un avion, aflat sus, deasupra lor. Zamperini a tras două rachete de semnalizare și a împrăștiat în apă un praf colorat care a înconjurat bărcile cu un cerc de un portocaliu intens. Avionul și-a continuat zborul și a dispărut încet-încet din câmpul lor vizual. Oamenii s-au pleoștit.

Apoi avionul a apărut din nou. Echipajul aflat la bord îi văzuse.

Fericiți, naufragații au început să strige, fluturându-și brațele care acum erau doar piele și os. Aeronava a coborât mai jos și a alunecat aproape pe lângă bărci. Zamperini a întrezărit siluetele membrilor echipajului conturate cu negru pe cerul albastru, strălucitor.

Dintr-odată, s-a auzit un vuiet îngrozitor, iar oceanul a părut că începe să fiarbă. Erau rafale de pușcă mitralieră! Cel de deasupra lor nu era, nici pe departe, un avion american de salvare! Era un bombardier japonez!

Bărbații s-au aruncat în apă și s-au ascuns sub bărci, chir-cindu-se când gloanțele au prins să străpungă ambarcațiunile și să traseze linii lungi prin apă, chiar prin fața lor. Pocnetele împușcăturilor au continuat să se audă, fiind înlocuite de fâsâituri atunci când gloanțele își ratau ținta. Cei trei s-au urcat anevoie înapoi, în singura barcă rămasă cât de cât umflată. Bombardierul a făcut un ocol și s-a întors din nou spre ei, iar mitraliorul său s-a pregătit din nou să tragă.

Camarazii lui Zamperini erau prea slăbiți să mai poată sări din nou în apă. În timp ce ei s-au întins în barcă, acoperindu-și capetele cu mâinile, el a plonjat de unul singur peste bord.

Undeva, în adânc, rechinii se săturaseră să mai tot stea la pândă. Și-au arcuit trupurile și au pornit-o cu toții spre omul ascuns sub ambarcațiune.

Zori de zi

Într-o dimineață rece din toamna anului 1950, Louie înainta pe o stradă lungă, către un complex de clădiri. Tot corpul îi era scuturat de frisoane. Deasupra intrării erau scrise cu vopsea cuvintele: „Închisoarea Sugamo”. Înăuntrul penitenciarului îl așteptau gardienii din lagărul în care fusese închis. Louie se întorsese, în sfârșit, în Japonia.

În anul care trecuse din momentul în care intrase în cortul pastorului Billy Graham, Louie se străduise să-și țină promisiunea. Devenise un propovăduitor al creștinismului și își spusese povestea prin toată America. Reușise să adune ceva bani să-și plătească o primă rată la casă, dar erau încă atât de săraci, încât pătuțul lui Cissy era singura piesă de mobilier din casă, iar el și Cynthia se odihneau în saci de dormit. Abia se descurcau, dar relația lor era acum mai puternică. Se simțeau fericiți împreună.

Mai bine de patru ani după sfârșitul războiului, revenirea în Japonia fusese o adevărată obsesie pentru el, singura lui posibilitate de a-l ucide pe omul care îl distrusese. Dar gândul la crimă nu-l mai preocupa deloc de acum. Venise acolo nu pentru a se răzbuna, ci pentru a răspunde la o întrebare.

I se spusese că toți aceia care îl chinuseră fuseseră arestați, condamnați și întemnițați la Sugamo. Acum putea să vorbească și să se gândească fără furie la aceia care îl ținuseră prizonier,

chiar și când era vorba despre Pasăre. Dar, cu toate acestea, îl chinuia o întrebare: dacă i-ar vedea din nou, oare și-ar putea păstra pacea interioară pe care o dobândise? S-a hotărât să se ducă la Sugamo să afle.

Cu o seară în urmă, Louie îi scrisese Cynthiei, spunându-i ce avea de gând să facă. A rugat-o să se roage pentru el.

Foștii gardieni stăteau pe podea în camera comună. Louie s-a uitat la fețele lor.

La început, nu a recunoscut pe nimeni. Apoi a deslușit un chip cunoscut, după care altul și altul. Unul singur lipsea: Louie nu reușea să identifice chipul Păsării. Când a întrebat unde era Watanabe, i s-a răspuns că nu era acolo. Mai bine de cinci ani fusese vânat de mii de polițiști, dar nu îi dăduseră încă de urmă.

În timp ce Louie își făcea bagajul să vină în Japonia, mult așteptata zi sosise în viața lui Shizuka Watanabe: 1 octombrie 1950, ziua în care fiul ei îi promisese că urma să vină din nou la ea, dacă avea să mai fie în viață. Îi spusese că o să se întâlnească la Tokyo, în același restaurant în care se zăriseră și cu doi ani în urmă. În acea dimineață, Shizuka a urcat în trenul care mergea la Tokyo. Se părea că Mutsuhiro nu și-a făcut apariția la restaurant.

Shizuka a plecat în orașul Kofu, s-a cazat la un hotel și a stat acolo singură, fără să primească vreun vizitator. Timp de patru zile a rătăcit prin oraș. Apoi a plecat pe neașteptate, fără să plătească nota de la hotel. Polițiștii au interogat-o pe patroana hotelului. Întrebată dacă Shizuka îi vorbise despre fiul ei, aceasta a spus că da. „Mutsuhiro a murit de acum”, i-ar fi spus ea.

În casa ei, Shizuka îi făcuse un altar lui Mutsuhiro, o tradiție pe care o respectau familiile japoneze îndoliate. În fiecare dimineață, depunea acolo o ofrandă în amintirea lui.

La Sugamo, Louie a întrebat ce se întâmplase cu Pasărea. I s-a spus că se presupunea că fostul sergent, fiind vânat, exilat și disperat, s-ar fi înjunghiat.

Cuvintele l-au copleșit pe Louie. În lagăr, Watanabe îl silese să trăiască în condiții degradante, să suporte umilințe și violențe ieșite din comun, care îl făcuseră pe Louie să se cufunde în beznă și ură. Dar, într-o noapte de octombrie, la Los Angeles, Louie găsisese, după cum spunea un prieten, „zorii”. În noaptea aceea, rușinea și neputința care îl făcuseră să urască Pasărea, dispăruseră. Pasărea nu mai era monstrul lui. Era doar un om.

Când i s-a povestit despre soarta lui Watanabe, Louie nu a văzut în el decât o persoană pierdută, o viață care nu mai putea fi salvată. A simțit pentru tortionarul lui ceva ce nu mai simțise vreodată. Cu un fior de uimire, și-a dat seama că tot ce trăia era compasiunea.

În clipa aceea, s-a produs în el o schimbare plăcută. Simțea iertarea, frumoasă, ușoară și totală.

Pentru Louis Zamperini, războiul luase, în cele din urmă, sfârșit.

Înainte ca Louie să plece de la Sugamo, cel care îl însoțea le-a cerut foștilor lui gardieni să iasă în față. Prizonierii au ieșit pe culoar, cu mișcări șovăitoare, uitându-se în sus la Louie cu chipurile schimonosite de spaimă.

Louie a fost cuprins de o exuberanță frenetică. Înainte să-și dea seama ce făcea, s-a repezit spre culoarul dintre deținuți. Buimăciți, oamenii care îl maltrataseră s-au uitat cum se apropia de ei cu brațele întinse, să-i îmbrățișeze, cu un zâmbet luminos pe față.

Epilog

În munții Californiei, într-o zi din luna iunie a anului 1954, un grup de băieți neliniștiți au sărit dintr-un camion și au rămas în plin soare, clipind din ochi. Erau niște puști cu chipuri necruțătoare, care săreau repede la bătaie, majoritatea fiind veterani ai penitenciarelor pentru minori. Louie stătea printre tineri și se uita cum aceștia se bucurau de pământul care luase locul podelelor de piatră și de spațiul neîngrădit care înlocuise zidurile. Avea impresia că se uita la propria imagine din tinerețe.

Așa a luat naștere cel mai mare proiect din viața lui Louie: Tabăra de băieți „Victory”. A pornit doar cu o idee și cu bani puțini, a găsit un loc de campare, a convins câțiva oameni de afaceri să-i doneze materiale și și-a petrecut doi ani construind tabăra cu mâinile lui.

În Tabăra „Victory”, băieții care-o apucaseră pe cărări greșite regăseau drumul cel bun. Louie îi ducea la pescuit, la schi, la înot sau în excursii cu cortul. I-a purtat în drumeții, i-a lăsat să vorbească despre problemele lor și s-a cățărat pe stânci alături de ei. La finalul fiecărei zile, stăteau lângă focul de tabără și le povestea despre tinerețea lui, despre război și despre calea care îl condusese spre pacea interioară. Nu îi bătea prea tare la cap cu creștinismul, dar le vorbea despre asta. Pe unii îi convingea, pe alții, nu.

Louie pe skateboard la 81 de ani.
(Fotografie obținută prin amabilitatea lui Louis Zamperini, din arhiva personală a acestuia.)

Dar, în orice caz, băieții care ajungeau la „Victory” niște mici ticăloși plecau, de multe ori, de acolo schimbați în bine.

Când nu era cu băieții în tabără, Louie colinda prin lume, spunându-și povestea oriunde, în săli de clasă sau pe stadioane. În afară de asta, lucra la o biserică din cartier, supraveghind centrul pentru pensionari.

Trupul lui nu a cedat deloc în fața vârstei și a greutateților. Cu timpul, până și piciorul rănit i s-a vindecat. Pe la 60 de ani, alerga o milă în mai puțin de șase minute. Pe la 70 de ani a descoperit skateboardul. La 85 de ani, s-a dus pe insula Kwajalein

într-o expediție care, până la urmă, nu a avut succes, încercând să găsească rămășițele pământene ale marinarilor care își scrijeliseră numele pe zidul celulei în care fusese și el închis. La 90 de anii, vecinii l-au văzut într-un copac, cu drujba în mână.

— Când Dumnezeu o să mă vrea, o să mă ia, i-a spus el lui Pete.

— Da' tu de ce naiba tot încerci să-i dai o mână de ajutor? i-a replicat acesta.

Trecuse bine de 90 de ani și încă mai putea fi văzut pe schiuri, alunecând voios pe pantele muntelui.

A rămas mereu vesel. Convingerea lui că totul ni se întâmplă dintr-un motiv anume și că, până la urmă, toate se vor termina cu bine îi stârnea o bucurie contagioasă, chiar și în momentele grele.

— Nu cunosc pe cineva, spunea, la un moment dat, Pete, care să nu-l fi iubit pe Louie.

Odată războiul terminat, Phil a renunțat la vechea poreclă și a redevenit Allen. În cele din urmă, el și Cecy s-au mutat în orașul copilăriei lui, din statul american Indiana, unde au devenit profesori de gimnaziu și au crescut doi copii.

Allen vorbea rareori despre război. În afară de cicatricile de pe frunte, doar obiceiurile pe care le avea mai dădeau mărturie despre ceea ce îndurase. După ce supraviețuise săptămâni în șir cu carne crudă de albatros și de rândunică de mare, încerca să evite carnea de pui. Îi plăcea mâncarea consumată direct din conservă, rece. Și pilotul care fusese, cândva, neînfricat acum nu voia nici să se mai apropie măcar de avioane. În timp ce epoca avioanelor cu reacție se instala în America, el a rămas în mașină.

Nu s-a întors niciodată în Japonia și părea, în mod straniu, eliberat de furie. Deși aproape întotdeauna era menționat

doar ca un personaj secundar în povestea lui Louie, a trecut peste asta cu multă seninătate. Tot restul vieții sale a vorbit cu afecțiune despre Zamp.

În 1998, cu puțin înainte ca Allen să moară, angajații azilului în care trăise au aflat povestea lui și au organizat un eveniment în cinstea sa. Pentru prima oară în viață, Allen a devenit o carte deschisă. În timp ce oamenii făceau liniște, să-l poată auzi, fiica lui, Karen, a văzut pe chipul lui o lumină frumoasă. Era, spunea ea: „un mic rînjete șmecheresc acolo, în spate”.

Pete și-a dedicat viața activității pentru care era născut, devenind antrenor de atletism și fotbal american la liceu și obținând succese enorme. Antrenorul Zamperini s-a retras în 1977.

— M-am retras, pentru că soția mea a obosit, îi plăcea să spună.

Dar retragerea nu s-a produs, practic, niciodată. La 90 de ani, Pete încă îi mai antrena pe copilașii din cartier, le făcea haltere din conserve umplute cu ciment, exact cum făcuse și tatăl său pentru Louie. Îi încuraja pe copii în timp ce alergau, le dădea ca premiu 10 cenți pentru participare și 25 pentru un record personal.

A rămas profund devotat fratelui său. La bătrânețe încă își mai amintea cu mândrie fiecare detaliu al întrecerilor lui Louie, după 70 de ani de când acestea fuseseră susținute. A rămas tulburat de experiențele de război trăite de Louie. Când niște prieteni l-au invitat să meargă într-o excursie de pescuit pe mare, în 1992, a adus cu el o mulțime șocant de mare de lucruri menite să le asigure siguranța, printre care o pungă de plastic ce putea fi folosită ca dispozitiv de plutire, o coardă de siguranță, un fluier și un briceag cu care credea că putea fi lovit un rechin. Și, cât timp a durat excursia, nu a făcut altceva decât

să stea, privind oceanul cu neliniște. În timp ce povestea calvarul lui Louie în fața unui public adunat la o manifestare organizată în cinstea lui, a izbucnit în plâns. I-a luat mult timp să își poată continua povestea.

În mai 2008, cei doi frați și-au luat rămas-bun. Pete era pe patul de moarte, bolnav de cancer. Sora lor, Virginia, murise cu câteva săptămâni în urmă. Sylvia avea să-i urmeze peste câteva luni. Cynthia, superbă ca întotdeauna, murise de cancer în 2001, în timp ce Louie stătea cu obrazul lipit de obrazul ei și îi șoptea: „Te iubesc”. Louie, declarat mort în urmă cu 60 de ani, avea să le supraviețuiască tuturor.

Pete era întins în pat, cu ochii închiși. Louie stătea lângă el. Depăna încet viața lor, drumul pe care îl străbătuseră de la venirea lor în California, în 1919. Bătrânii stăteau întinși unul lângă altul, așa cum făceau când erau mici, în timp ce așteptau să apară dirijabilul *Graf Zeppelin*.

Louie povestea ce băiat rău fusese și cum îl salvase Pete. Povestea despre viețile frumoase pe care el și Pete le avuseseră, alegând să-i îndrume pe cei tineri. Toți copiii aceia, spunea Louie, „sunt o parte din tine, Pete”.

Ochii lui Pete s-au deschis și, cu o limpezime neobișnuită, s-au oprit pentru ultima oară pe chipul frățiorului său.

Nu mai putea vorbi, dar părea radios.

Pe la sfârșitul anului 1996, în biserica lui Louie a sunat telefonul. Zamperini, care pe atunci mai avea puțin și împlinea 80 de ani, a răspuns.

La capătul celălalt al firului era Draggan Mihailovich, producător de la postul de televiziune american CBS. Jocurile Olimpice de Iarnă din 1998 urmau să se desfășoare în Japonia, iar Louie acceptase invitația de a purta torța olimpică prin Naoetsu. Mihailovich filma o prezentare a lui Louie, care urma

să fie difuzată în timpul olimpiadei, și plecase în Japonia să lucreze. Acolo, în timp ce stătea de vorbă cu cineva la un bol de tăiței, a făcut o descoperire șocantă.

Mihailovich l-a întrebat pe Louie dacă stătea jos, iar acesta i-a răspuns că da. Producătorul i-a cerut să se țină bine de scaun.

— Pasărea trăiește, l-a informat el.

Louie era cât pe ce să cadă de pe scaun. Când a reușit să-și revină, primul lucru pe care l-a spus a fost că dorea neapărat să-l vadă.

„Mortul” a ieșit din beznă într-o noapte din 1952. Atunci a coborât dintr-un tren, a mers printr-un oraș și s-a oprit în fața unei case. În lumina unui felinar, a văzut pe poartă numele mamei lui.

În cei șapte ani în care toată lumea îl crezuse mort, se ascunsese la țară, fusese vânzător de înghețată și de pește și lucrase în orezării. Apoi, într-o zi, a văzut în ziar un articol care l-a uimit. Ca parte a efortului american de reconciliere cu Japonia, ordinul de arestare a suspectilor de crime de război fusese anulat. Acolo, pe pagina aceea, era trecut și numele lui. Era liber să se ducă acasă.

Watanabe a apăsat soneria, poarta s-a deschis și a apărut fratele lui cel mai mic, pe care nu îl mai văzuse de când era doar un băiețel și care l-a îmbrățișat, apoi l-a tras înăuntru, țipând că Mutsuhiro venise acasă.

Exilul lui Watanabe se încheiase. S-a căsătorit, a avut doi copii, și-a deschis o firmă de asigurări profitabilă și s-a mutat într-un apartament luxos din Tokyo. Nu a fost judecat niciodată. Mai târziu, când era întrebat cum se purtase cu prizonierii, recunoștea că fusese „sever”. Spunea asta pe un ton doar câteodată spășit, dar întotdeauna își găsea justificări absurde,

minciuni care să-l pună într-o lumină bună, vorbind despre faptele sale cu autocompătimire, ba chiar și cu un fel de mândrie.

Nu l-a uitat niciodată pe Louie. Când a fost întrebat despre relația cu acesta într-un interviu de la CBS, și-a adus aminte imediat.

— Șase sute de prizonieri, a spus el. Zamperini – numărul unu! Pe Zamperini l-am cunoscut bine. Dacă spune că a fost bătut de Watanabe înseamnă că așa trebuie să se fi întâmplat în lagăr.

A afirmat că bătăile erau „inevitabile”. Când i s-a spus că Louie ar vrea să vină să-l ierte, Watanabe a răspuns că era dispus să se întâlnească, negreșit, cu el și că avea să îi ceară iertare.

Într-o zi, după câteva luni, Louie a stat ore bune la birou, gândindu-se. Apoi a început să scrie.

Către Matsuhiko [sic!] Watanabe,

Ca urmare a celor trăite de mine ca prizonier de război și a pedepselor tale nemeritate și iraționale, viața mea de după război a devenit un coșmar. Nu atât din cauza durerilor și a suferințelor, cât, mai ales, din cauza tensiunii create de stresul și de umilințele îndurate, care m-au făcut să te urăsc cu înverșunare.

Din cauza pedepselor tale, drepturile pe care le aveam, nu doar ca prizonier de război, ci și ca ființă umană, mi-au fost luate. Am fost silit să lupt pentru a-mi păstra suficientă demnitate și speranță, încât să pot trăi până la sfârșitul războiului.

Coșmarurile de după război erau cât pe ce să-mi distrugă viața, dar, grație faptului că l-am întâlnit pe Dumnezeu prin intermediul pastorului predicator Billy Graham, mi-am dedicat viața lui Hristos. Iubirea a luat locul urii pe care o simțeam pentru tine. Hristos ne-a cerut să ne iertăm dușmanii și să ne rugăm pentru ei.

După cum probabil știi, în 1952 [sic!] m-am întors în Japonia, [...] am întrebat de tine și mi s-a spus că probabil ai comis *Hara Kiri* [sic!], ceea ce m-a întristat. În clipa aceea, te iertasem și pe tine, ca și pe ceilalți, iar acum sper că vei deveni și tu creștin.

Louis Zamperini

Louie a luat scrisoarea cu el în Japonia, cu intenția de a i-o înmâna Păsării. Întâlnirea n-a mai avut loc. Întrebat dacă vrea să-l vadă pe Zamperini, așa cum conveniseră, Watanabe mai-mai că și-a scuiat răspunsul scurt, un „nu”.

Când Louie a ajuns la Naoetsu, avea încă scrisoarea la el. Cineva a luat-o și i-a promis că o să i-o dea lui Watanabe. Dacă acesta a primit-o, nu se știe. Cert e că de răspuns nu a răspuns niciodată.

Watanabe a murit în aprilie 2003.

În dimineața zilei de 22 ianuarie 1998, zăpada cădea încet peste Naoetsu. Louis Zamperini, care mai avea patru zile până să împlinească 81 de ani, stătea în mijlocul vârtejului alb. Trupul lui era bătrân și obosit, iar pielea îi era brăzdată de riduri care păreau să marcheze milele din cursa vieții lui. Claia lui de păr negru de altădată era de acum doar un puf de un alb aproape transparent. Numai ochii îi erau la fel de scânteietori. Pe mâna dreaptă avea o cicatrice încă vizibilă, ultima urmă pe care o lăsase *Green Hornet* pe lumea asta.

Venise clipa cea mare. Louie a întins mâna și i s-a înmânat torța olimpică. Picioarele lui nu mai aveau forța și agilitatea de altădată, dar erau încă zdravene. A început să alerge.

Peste tot unde se uita vedea numai chipuri japoneze zâmbitoare. Erau acolo copii îmbrăcați în hăinuțe cu glugă, bărbați care odinioară lucraseră cot la cot cu sclavii prizonieri de

Fotografia lui Louis Zamperini publicată în ziarul *Daily Breeze*.

război, civili care aplaudau și ovaționau și două coloane de soldați japonezi care se dădeau la o parte, să treacă printre ei.

Louie a alergat prin locul unde se aflaseră odinioară cuștile în care fusese închis, acolo unde un bărbat cu ochii negri se târâse în sufletul lui. Însă cuștile dispăruseră de acum și la fel și Pasărea.

Nu era nicio urmă de-a lor acolo. Doar glasuri, neaua care cădea și un bătrânul vesel, fericit, care alerga.

Cuprins

<i>Introducere</i>	9
PARTEA ÎNTÂI	11
Capitolul I – Revoluție de unul singur	13
Capitolul II – Fugea mâncând pământul	23
Capitolul III – Tornada din Torrance	30
Capitolul IV – Jefuirea Germaniei	38
Capitolul V – Cercul roșu	47
PARTEA A DOUA	53
Capitolul VI – „Sicriul zburător”	55
Capitolul VII – „A sosit vremea, băieți!”	65
Capitolul VIII – Se moare pe capete	74
Capitolul IX – Cinci sute nouăzeci și patru de găuri	84
Capitolul X – „Toată insula explodase”	95
Capitolul XI – „Nimeni n-o să scape cu viață din asta!”	102
PARTEA A TREIA	111
Capitolul XII – Prăbușirea	113
Capitolul XIII – Dispăruți în misiune	119
Capitolul XIV – Sete de neostoit	126
Capitolul XV – Rechini și gloanțe	133
Capitolul XVI – Cântând printre nori	140
Capitolul XVII – Taifunul	147

PARTEA A PATRA	153
Capitolul XVIII – Un cadavru care... respiră	155
Capitolul XIX – „Nimeni nu are habar că mai ești încă în viață!”	163
Capitolul XX – Pârțuri pentru Hirohito	170
Capitolul XXI – Credință de nestrămutat.	179
Capitolul XXII – Se urzesc planuri	185
Capitolul XXIII – Monstrul	193
Capitolul XXIV – Vânătoarea.	198
Capitolul XXV – „Trăiește!”	205
Capitolul XXVI – Nebunia	213
Capitolul XXVII – Căderea.	221
Capitolul XXVIII – În sclavie	226
Capitolul XXIX – Două sute douăzeci de lovituri	233
Capitolul XXX – Orașul în clocot	239
Capitolul XXXI – Goana în pielea goală.	246
Capitolul XXXII – Valuri de piersici rozalii	253
Capitolul XXXIII – Ziua mamei	260
PARTEA A CINCEA.	269
Capitolul XXXIV – Fata strălucitoare	271
Capitolul XXXV – Declinul	278
Capitolul XXXVI – Trupul de pe munte.	285
Capitolul XXXVII – Funii răsucite	290
Capitolul XXXVIII – Promisiunea	294
Capitolul XXXIX – Zori de zi.	300
<i>Epilog</i>	<i>303</i>
<i>În dialog. Laura Hillenbrand și Louie Zamperini</i>	<i>313</i>
<i>Mulțumiri</i>	<i>323</i>